

УДК 340.137

РОЗГОН О. В.,

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільно-правових дисциплін
юридичного факультету
Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна

ОСОБЛИВОСТІ НОТАРІАЛЬНИХ ПРАВОВІДНОСИН З ІНОЗЕМНИМ ЕЛЕМЕНТОМ, ЯКІ ВИНИКАЮТЬ ПІД ЧАС ПОСВІДЧЕННЯ ШЛЮБНОГО ДОГОВОРУ

Анотація. У статті проведено аналіз українського законодавства, що регулює нотаріальні відносини з іноземним елементом під час посвідчення шлюбного договору. Автором установлені процедурні етапи нотаріального посвідчення шлюбного договору з іноземним елементом. Зауважено, що в Законі України «Про міжнародне приватне право» відсутнє згадування про сімейно-правову правоздатність і дієздатність іноземця, натомість аналізується тільки цивільно-правова правоздатність і дієздатність іноземця.

Ключові слова: шлюбний договір, іноземний елемент, подружжя, колізійні норми, колізійні прив'язки, режим майна.

Постановка проблеми. Колізійні норми відіграють важливу роль у сучасному міжнародному сімейному праві. Передусім вони є досить ефективним механізмом для врегулювання ситуацій при певних «конфліктах» норм, які виникають, якщо стикаються норми законодавств різних держав. Саме тому від правильного застосування колізійних норм і колізійних прив'язок залежить реалізація прав та обов'язків суб'єктів міжнародного сімейного права, зокрема, під час посвідчення шлюбного договору.

Незважаючи на актуальність зазначеної проблеми, в юридичній науці окремо приділялася увага динаміці шлюбного договору в тому числі з іноземним елементом, особливостям посвідчення нотаріусом цього договору, але поза увагою залишилися нотаріальні правовідносини з іноземним елементом, які виникають під час посвідчення шлюбного договору.

Метою статті є визначення особливостей нотаріальних правовідносин з іноземним елементом, які виникають під час посвідчення шлюбного договору.

Виклад основного матеріалу дослідження. *Матеріально-правова норма*, як і колізійна норма, завжди має потребу в процесуальній формі свого опосередкування, тільки у своєму взаємозв'язку вони утворюються єдність і послідовність процесуальних дій. В іншому випадку, як зазначає І. Галаган, вони обмежують діапазон свого впливу лише рівнем правової інформації [1, с. 14–15]. Певна послідовність процесуальних дій спостері-

гається в нотаріальному процесі в тому числі з іноземним елементом. Тому, на нашу думку, нотаріальні правовідносини з іноземним елементом включають два складники: матеріально-правовий і процесуально-правовий.

Тому доцільно розглядати *нотаріальний процес з іноземним елементом*, зокрема, через поєднання та взаємозв'язок колізійних норм міжнародного приватного права й матеріально-правових і процесуально-правових норм внутрішнього приватного права України чи іноземної країни, якщо це передбачено законом України чи міжнародним договором України та не суперечить Конституції України [2, с. 21–28].

Зауважимо, що в ст. 18 Сімейного кодексу (далі – СК) України відсутнє згадування захисту сімейних прав нотаріусом. На цю прогалину вказує й М. Дякович, яка рекомендує доповнити СК України ст. 18-1 «Охорона і захист сімейних прав та інтересів нотаріусом». Прогалина щодо відсутності захисту сімейних прав нотаріусом, на її думку, може бути компенсована договірними способами захисту, особливо в нотаріально посвідчених договорах, тому й варто доповнити СК України положенням, що однією з юрисдикційних форм охорони та захисту прав і законних інтересів членів сімейних правовідносин є *нотаріальна діяльність із учинення нотаріусом нотаріальних дій* [3].

Коли відносини *ускладнені іноземним елементом*, їх урегулювання відбувається на підставі норм Закону України (далі – ЗУ) «Про міжнародне приватне право» та чинного міжнародного договору України. Отже, *ускладненість правовідносин іноземним елементом* указує на те, що регулювання цих відносин між обов'язковим суб'єктом – нотаріусом – і заявником (наприклад, іноземцем) здійснюється на підставі норм національного законодавства України, а саме норм міжнародного приватного права та нотаріального процесу України тощо.

Як зазначає В. Стрілько, *нотаріальні правовідносини з іноземним елементом* – це суспільні правовідносини, які регулюються процесуальними, матеріально-правовими та колізійними нормами національного законодавства України, якщо інше не передбачено законом України й/або чинним міжнародним договором, виникають *на підставі юридичних фактів між учасниками* нотаріального провадження з іноземним елементом, здійснюються в порядку та в межах, установлених законом України, відповідно до правового статусу суб'єктів нотаріального провадження з іноземним елементом [4, с. 36, 44].

При цьому *однією з форм іноземного елемента* є іноземний суб'єкт (це може бути, зокрема, іноземець, особа без громадянства – учасник правовідносин).

Уважаємо цікавою тезу, що фізична особа – суб'єкт правовідносин – це суб'єкт права, що наділений правосуб'єктністю й має правоздатність, дієздатність і деліктоздатність, а фізична особа – учасник правовідносин – це суб'єкт, який реально бере участь у правовідносинах, тоді як суб'єкт правовідносин лише має потенційну можливість такої участі [5, с. 59].

На нашу думку, нотаріус і заявник будуть саме учасниками *нотаріальних правовідносин з іноземним елементом*, наділеними правами та обов'язками.

Офіційне визначення поняття «іноземець» міститься в ст. 1 ЗУ «Про громадянство України», за якою іноземцем визнається особа, яка не перебуває в громадянстві України та є громадянином (підданим) іншої держави або держав. Відповідно до вимог ст. 26 Конституції України і ст. 3 ЗУ «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства», в Україні для іноземців *діє принцип національного правового режиму* за умови їхнього перебування в Україні на законних підставах. Дія цього принципу поширюється й на осіб без громадянства (ст. 26 Конституції України).

Якщо іноземець звертається до нотаріуса, то в *нотаріальних правовідносинах з іноземним елементом* його іменують заявником.

Аналізуючи заявника-іноземця, вважаємо за потрібне дослідити його правовий статус. Важливо зазначити, що *правовий статус іноземця (іноземців) ґрунтується на подвійному зв'язку*, а саме зв'язку з країною, громадянином якої він є, і країною, на території якої він перебуває. При цьому правовий статус іноземця може бути обмежений законом порівняно з правовим статусом громадянина цієї країни. *Особливість правового статусу іноземця в країні перебування* визначається правопорядком цієї країни та його особистим законом, якщо інше не передбачено міжнародним договором, у якому договірною стороною є країна перебування та країна, право якої є *особистим законом іноземця* [4, с. 47].

Якщо фізична особа є громадянином двох або більше держав, її особистим законом вважається право тієї з держав, із якою особа має найбільш тісний зв'язок, зокрема *має місце проживання (lex domicilii)* тощо.

Передумовою реалізації прав та обов'язків іноземця є наявність у нього правоздатності й дієздатності.

Безумовно, виникнення та припинення правоздатності й дієздатності іноземця та особи без громадянства буде визначатися їхнім особистим законом.

Статтею 17 ЗУ «Про міжнародне приватне право» встановлено, що іноземці та особи без громадянства мають *цивільну правоздатність* в Україні нарівні з громадянами України, крім випадків, передбачених законом або міжнародними договорами України.

Зауважимо, що в нормі Закону застосовується термін «*цивільна правоздатність*», який має місце в ст. 17 розділу щодо правового статусу фізичних і юридичних осіб, який теоретично коригує питання у сфері цивільного права. Якщо проглянути цей Закон, то інших видів «правоздатностей» за галузевою належністю не знайдеться, при цьому є розділ 8 щодо права, яке застосовується до трудових відносин, і, наприклад, розділ 9 щодо права, яке застосовується до сімейно-правових відносин.

Сам закон установлює порядок урегулювання приватноправових відносин з іноземним елементом. Приватноправовий характер мають від-

носини, що стосуються сфери «приватних справ». Традиційно до приватноправових галузей зараховують цивільне, сімейне, авторське, житлове, трудове й цивільне процесуальне право [6, с. 7].

Зіставлення приватноправових відносин із сімейним правом засвідчує, що сімейно-правові відносини є різновидом приватноправових відносин, існує *сімейна правоздатність, як і дієздатність*, яку мають іноземці та особи без громадянства в Україні нарівні з громадянами України, крім випадків, передбачених законом або міжнародними договорами України.

Як зазначає В. Ватрас, *сімейна правоздатність* як самостійна правова категорія, яка як елемент сімейної правосуб'єктності означає здатність фізичної особи мати сімейні права й обов'язки, є складником сімейної правосуб'єктності як галузевої правосуб'єктності разом із *дієздатністю та деліктоздатністю* [7, с. 15].

На наше переконання, шлюбний договір існує саме як договір у сімейному праві, хоча має місце субсидіарне застосування норм цивільного законодавства до сімейних відносин, як у випадку укладання шлюбного договору.

Одним із компонентів правового статусу іноземця в нотаріальному процесі з іноземним елементом є його процесуальна правосуб'єктність, яка включає процесуальну правоздатність і процесуальну дієздатність особи та її деліктоздатність.

У ст. 74 ЗУ «Про міжнародне приватне право» зазначено, що *процесуальна правоздатність і дієздатність* іноземних осіб в Україні визначаються відповідно до права України. Тобто цим Законом окреслені *колізійні норми, які визначають, право якої держави підлягає застосуванню*, зокрема, до сімейних правовідносин з іноземним елементом.

Якщо чинним міжнародним договором передбачено застосування права іноземної країни, то процесуальна правоздатність таких осіб визначатиметься *правом іноземної країни*. Дослідження колізійних норм міжнародного приватного права України дає підстави вважати, що *залежно від змісту правовідносин під час визначення такого права використовуються такі формули прикріплення*: принцип тісного зв'язку (*proper law*), автономія волі сторін (*lex voluntatis*), особистий закон фізичної особи (*lex personalis*), закон місцезнаходження речі (*lex rei sitae*), закон, найбільш сприятливий для сторін (*lex benignitatis*), тощо. Звертаємо увагу, що нотаріальна процесуальна правоздатність іноземців існує лише в межах нотаріальних правовідносин з іноземним елементом [4, с. 52].

Розглянемо *об'єкт нотаріальних правовідносин з іноземним елементом* на прикладі посвідчення шлюбного договору.

Переважно під об'єктом правовідносин розуміють дію, предмет або благо, щодо якого виникають та існують правовідносини. Відповідно, *об'єктом нотаріальних правовідносин з іноземним елементом* може бути посвідчення правочину (шлюбного договору), а також учинення інших нотаріальних дій з іноземним елементом, передбачених законом, наприклад, дій, спрямованих

на встановлення особи іноземця – учасника правовідносин, визначення права країни, що підлягає застосуванню до правовідносин з іноземним елементом, встановлення змісту норми іноземного права тощо.

Предмет самого договору є однією з істотних його умов та однією з його ідентифікуючих своєрідностей. З огляду на те, що предметом договору є те, з приводу чого укладається договір, яке ще не відбулося, але передбачається, предмет договору являє собою правову мету договору [8]. Погоджуємося з визначенням предмета договору С. Маєм як такого, з приводу чого сторони уклали правочин, незалежно від кінцевого результату [9, с. 69].

Отже, предмет договору визначає, описує правовий результат, якого прагнуть, мають намір досягти сторони в майбутньому та який завжди є його індивідуальною ознакою. Дії, які відбуваються за певним договором, усе ж мають розмежувальну й ідентифікуючу якість. Можна стверджувати, що *предметом будь-якого договору* завжди будуть *певні дії з об'єктами цивільних прав* – передача речі, ремонт будинку, виготовлення продукції, надання страхових чи інших послуг тощо [8].

Зіставлення цивільного права із сімейним правом через призму договорів у сімейному праві дає змогу зробити висновок, що предметом будь-якого договору в сімейному праві, наприклад, шлюбного договору, завжди будуть *певні дії з об'єктами сімейних прав*.

Предметом договору в сімейних відносинах можуть бути як *майно, так і нематеріальні блага*.

Щодо належності *майна до предмета договору* О. Сурженко зазначалося, що таке визначення предмета договору дається тільки стосовно договорів, у яких майновий об'єкт чітко видно, а в тих договорах, де його немає (у договорі доручення, в окремих договорах побутового замовлення та тощо), чи там, де він чітко не виявляється, не згадується взагалі або визначається не зовсім чітко [10, с. 133].

Виходячи з того, що ст. 61 ЗУ «Про міжнародне приватне право» передбачає регулювання майнових відносин подружжя, можна стверджувати, що предметом шлюбного договору *можуть бути майнові права й обов'язки*. Уважаємо, що норми цього Закону не поширюються на особисті немайнові відносини.

На відміну від України, в *окремих країнах* допускається регулювання шлюбним договором особистих відносин (наприклад, у США, Білорусії) [11].

Предметом шлюбного договору з іноземним елементом за законодавством України є майнові права та майно, яке може бути розташоване як на території України, так і в різних державах.

Виходячи із цього, визначаємо, що *предметом шлюбного договору з іноземним елементом* може бути майно, віддалене одне від одного в просторі, а це нашоєхує на думку, що нотаріальні правовідносини з іноземним елементом в Україні мають територіальний характер через призму їх виникнення, зміни та припинення.

Відповідно, саме майно, яке знаходиться не на території України, як об'єкт є однією з форм іноземного елемента.

Укладаючи шлюб, іноземний громадянин стає членом сім'ї й тим суб'єктом (учасником), який може укласти шлюбний договір.

До змісту шлюбного договору належать також *умови утримання* в тому числі дитини. Але цей договір не можна зарахувати до «договорів в інтересах сім'ї», оскільки цей договір може бути укладений тільки одним із подружжя, незважаючи на те що укладення договору може зачіпати інтереси всіх членів сім'ї.

Зазначимо, що в ст. 59 ЗУ «Про міжнародне приватне право» передбачена можливість сторін шлюбного договору обрати право, що застосовується до шлюбного договору, яким є право особистого закону одного з подружжя, право держави, в якій один із них має звичайне місце перебування, або стосовно нерухомого майна – право держави, в якій воно знаходиться.

Вибране право припиняє застосовуватися або змінюється за згодою сторін у разі зміни особистого закону або звичайного місця перебування того з подружжя, до особистого закону або звичайного місця перебування якого воно було прив'язане. Вибір права стосовно правових наслідків шлюбу та майнових відносин подружжя має бути здійснений у письмовій формі або явно впливати з умов шлюбного договору. Угода сторін про вибір права, укладена в Україні, повинна бути нотаріально посвідчена (ст. 62 ЗУ «Про міжнародне приватне право»).

Як бачимо, український законодавець в аналізованому Законі стосовно шлюбного договору *розглянув лише нерухоме майно*. Зрозуміло, що воно має першочергове значення, зважаючи на його вартість і значення в системі ринкових відносин, але це не означає, що рухоме майно не входить до предмета шлюбного договору.

Як зазначається в ст. 38 ЗУ «Про міжнародне приватне право», право власності й інші речові права на нерухоме та *рухоме майно* визначаються *правом держави, в якій це майно знаходиться, якщо інше не передбачено законом*.

Необхідно підкреслити, що використаний у ч. 1 ст. 61 ЗУ «Про міжнародне приватне право» сполучник «або» може дати підстави вважати, що для врегулювання майнових наслідків шлюбу стосовно нерухомого майна застосовується колізійна прив'язка – особистий закон одного з подружжя.

Але це хибний висновок, оскільки, згідно з дією імперативної норми міжнародного приватного права, а саме ст. 31 цього Закону, форма правочину щодо нерухомого майна визначається відповідно до права держави, в якій знаходиться це майно, а щодо рухомого майна, право на яке зареєстроване на території України, – права України [4, с. 208].

Згідно з ч. 1 ст. 39 ЗУ «Про міжнародне приватне право», виникнення і припинення права власності й інших речових прав *визначаються правом держави, в якій відповідне майно перебувало в момент, коли мала місце дія*

чи інша обставина, яка стала підставою для виникнення або припинення права власності й інших речових прав, якщо інше не передбачено законом або міжнародним договором України. Крім цього, під час розгляду судами України спорів щодо права власності не виключається застосування колізійної прив'язки «закон суду».

Оскільки шлюбний договір є правочином, то підтвердження застосування колізійної прив'язки до перебування майна зазначене й у ч. 2 ст. 32 ЗУ «Про міжнародне приватне право». Український законодавець знов-таки пропонує сторонам правочину (зокрема шлюбного договору) в разі *відсутності вибору права* до змісту правочину застосувати право, яке має з правочином *найбільш тісний зв'язок*.

Підкреслимо, що можливість обрати право, яким будуть регулюватися взаємовідносини подружжя, зокрема через надання вибору застосованого права, передбачає залучення принципу *автономії волі*.

Перейдемо до змісту нотаріальних правовідносин з іноземним елементом, який включає права й обов'язки, що реалізуються учасниками правовідносин під час посвідчення шлюбного договору з іноземним елементом.

За ст. 26 Конституції України, іноземці та особи без громадянства, що перебувають в Україні на законних підставах, користуються тими самими правами і свободами, а також несуть такі самі обов'язки, як і громадяни України, за винятками, встановленими Конституцією, законами чи міжнародними договорами України.

Відповідно, *іноземець, маючи певні процесуальні права й обов'язки*, визначені законом України (*lex notary*), наприклад, може звернутися до нотаріуса щодо посвідчення *шлюбного договору*, якщо він є його стороною.

Нотаріус здійснює нотаріальні дії, керуючись Порядком вчинення нотаріальних дій нотаріусами України, коли інше не впливає з норм закону України чи міжнародного договору України та не суперечить Конституції України.

У разі звернення іноземця як заявника нотаріус учиняє низку нотаріально-процесуальних дій, серед яких є встановлення особи заявника (порядок якого визначений у ЗУ «Про нотаріат»), з'ясування права держави для врегулювання відносин щодо можливості посвідчення шлюбного договору.

Нотаріус здійснює не тільки встановлення особи заявника, зокрема, за ст. 43 ЗУ «Про нотаріат», за якою іноземець установлюється як особа, яка звернулася за вчиненням нотаріальної дії, шляхом перевірки національного паспорта іноземця, а й з'ясовує існування й обсяг, момент виникнення і припинення *процесуальної правоздатності й дієздатності* іноземної особи в Україні через наявність або відсутність норми чинного міжнародного договору України щодо цієї особи.

Чинний порядок посвідчення шлюбних договорів у частині виконання нотаріусом обов'язку інформування сторін згідно з усталеною нотаріальною практикою полягає в *роз'ясненні сторонам змісту* ст. ст. 92–103 СК

України про шлюбний договір шляхом уведення обов'язкового роз'яснення сторонам положень ст. ст. 60–74 СК України про дію режиму спільної сумісної власності в разі неукладення шлюбного договору [3].

Дії нотаріуса виявляються в нотаріально-процесуальних діях, визначених законодавством України, на кожній стадії нотаріального провадження з іноземним елементом [4, с. 36]. Отже, іноземець, особа без громадянства (чи громадянин України) – заявник – не отримує від нотаріуса одразу посвідчений шлюбний договір, оскільки нотаріус має здійснити певні дії, щоб посвідчити його в певному порядку.

Одностороння відмова від шлюбного договору на підставі ч. 1 ст. 101 СК України не допускається, а двостороння відмова від шлюбного договору за згодою сторін повинна бути посвідчена або укладена в нотаріальному порядку, якщо це не суперечить закону та не порушує права третіх осіб [3].

Юридичні факти (дії й події), як правило, мають процесуальний характер і є тими життєвими обставинами, які спонукають особу звернутися до нотаріуса та з якими норми законодавства України пов'язують виникнення, зміну і припинення нотаріальних відносин з іноземним елементом в Україні. Отже, у разі відсутності юридичного факту виникнення таких відносин лише на підставі норми права є неможливим [4, с. 40]. Зокрема, смерть одного з подружжя як юридичний факт припиняє дію шлюбного договору.

Висновки. Отримані результати дослідження свідчать, що, по-перше, згадування про сімейно-правову правоздатність і дієздатність іноземця в ЗУ «Про міжнародне приватне право» відсутнє, натомість у ньому аналізуються тільки цивільно-правова правоздатність і дієздатність; по-друге, предметом шлюбного договору з іноземним елементом за законодавством України є майнові права та майно, яке може бути розташоване як на території України, так і в різних державах; по-третє, хоча до змісту шлюбного договору належать умови утримання в тому числі дитини, однак цей договір не можна зарахувати до «договорів в інтересах сім'ї», оскільки цей договір може бути укладений тільки одним із подружжя, незважаючи на те що може зачіпати інтереси всіх членів сім'ї.

Література:

1. Процессуальные нормы в отношении в советском праве (в непроцессуальных отраслях): монография / под общ. ред. И.А. Галаган. Воронеж, 1985. 206 с.
2. Кармаза О.О. Міжнародний нотаріальний процес: теоретичний і практичний аспекти. Вісник Запорізького національного університету. Серія «Юридичні науки»: збірник наукових праць. Запоріжжя: Запорізький національний університет, 2015. № 2 (I). С. 21–28.
3. Дякович М.М. Охорона і захист сімейних прав та інтересів нотаріусом: цивільно-правовий аспект: автореф. дис. ... докт. юрид. наук: спец. 12.00.03 / НАН України, Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького. Київ, 2015. 36 с. URL: <https://mydisser.com/ua/catalog/view/38009.html>.
4. Стрілько В.Ю. Нотаріальні правовідносини в сучасному міжнародному приватному праві України: дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.03. Київ, 2017. 244 с.

5. Талдикін О. Правосуб'єктність фізичних осіб: окремі аспекти. Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. Дніпропетровськ, 2014. № 2. С. 55–60.
6. Міжнародне приватне право. навч. посіб. / за ред. С.Г. Кузьменка. Київ: Центр учбової літератури, 2010. 316 с. URL: http://shron1.chtyvo.org.ua/Aliabieva_NV/Mizhnarodne_pryvatne_pravo.pdf.
7. Ватрас В.А. Суб'єкти сімейних правовідносин: автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Київ: Б. в., 2008. 17 с.
8. Стрижак І.В. Проблема визначення поняття «предмет договору». Вісник Академії митної служби України. Серія «Право». 2010. № 2. С. 124–129. URL: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/vamsup_2010_2\(5\)_22](http://nbuv.gov.ua/UJRN/vamsup_2010_2(5)_22).
9. Май С.К. Очерк общей части буржуазного обязательственного права. Москва: Внешторгиздат, 1953. 220 с.
10. Сурженко О.А. К вопросу о предмете договора в гражданском праве. Проблемы законности: респ. міжвідом. наук. зб. / відп. ред. В.Я. Тацій. Харків: Нац. юрид. акад. України, 2002. Вип. 53. С. 132–137.
11. Олійник О.С. Майнові відносини подружжя: порівняльно-правовий аспект. Юриспруденція: теорія і практика: науково-практичний журнал / Центр правових досліджень С. Фурси. Київ, 2009. № 5 (55). С. 2–7. URL: <http://194.44.152.155/elib/local/1780.pdf>.

Розгон О. В. Особенности нотариальных правоотношений с иностранным элементом, возникающих при удостоверении брачного договора

Аннотация. В статье проведен анализ украинского законодательства, которое регулирует нотариальные отношения с иностранным элементом при удостоверении брачного договора. Автором установлены процедурные этапы нотариального удостоверения брачного договора с иностранным элементом. Отмечено, что в Законе Украины «О международном частном праве» отсутствует упоминание о семейно-правовой правоспособности и дееспособности иностранца, анализируется же только гражданско-правовая правоспособность и дееспособность.

Ключевые слова: брачный договор, иностранный элемент, супруги, коллизионные нормы, коллизионные привязки, режим имущества.

Rozghon O. Features of notarial legal relations with a foreign element arising from the certification of marital contracts

Summary. The article analyzes the Ukrainian legislation regulating notarial relations with a foreign element when certifying a marital contract. The author establishes procedural stages of a notarial certificate of a marital contract with a foreign element. It is noted that in the Law of Ukraine “On Private International Law” there is no mention of the legal capacity and capacity of a foreigner to be family law, but only civil law capacity and capacity are analyzed. The article states that the subject of a marital contract will always be certain actions with objects of family rights, in particular, the subject of a marital contract with a foreign element under the legislation of Ukraine are property rights and property that can be located both in Ukraine and in different states, namely, property that is not located on the territory of Ukraine as an object is one of the forms of a foreign element. The author stresses that the Ukrainian legislator in the Law of Ukraine “On Private International Law” in regard to the marital contract considered only real estate, left out the attention of movable property. The study notes that although the contents of the marital

contract include conditions of detention, including the child, but this contract can not be attributed to “treaties in the interests of the family”, since this contract can be concluded only by one of the spouses, despite the fact that, which can affect the interests of all family members. It is emphasized that the notary, performing notarial acts for the certification of a marital contract with a foreign element, carries out not only the establishment of a person – the applicant in particular under Art. 43 of the Law of Ukraine “On Notary”, according to which a foreigner is established as a person who applied for a notarial act by checking a foreigner’s national passport, but also finds out the existence and extent of the occurrence and termination of procedural legal capacity and capacity of foreign persons in Ukraine due to the presence or the absence of a norm of a valid international treaty of Ukraine with regard to this person.

Key words: marital contract, foreign element, marriage, conflict of law rules, collision bindings, property regime.